ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Ivo Pospíšila, soudce JUDr. Josefa Baxy a soudkyně JUDr. Lenky Kaniové, v právní věci žalobkyně: **ADMIRAL GLOBAL BETTING a.s.**, se sídlem Komořany 146, proti žalovanému: **Ministerstvo financí**, se sídlem Letenská 15, Praha 1, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Hlavní město Praha**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí ministra financí ze dne 28. 1. 2015, č. j. MF-36352/2014/34/2901-RK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 5. 2. 2020, č. j. 5 Af 22/2015 – 60,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně a osoba zúčastněná na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně brojí kasační stížností proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který zamítl její žalobu proti rozhodnutí ministra financí. Ten napadeným rozhodnutím zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 3. 2014, č. j. MF-60249/203/34-3, kterým žalovaný zrušil povolení k provozování loterie nebo jiné podobné hry podle § 50 odst. 3 zákona č 202/1990 Sb., o loteriích a jiných

podobných hrách (dále jen „zákon o loteriích“) na adrese Obchodní náměstí 1590/40, Praha 12, ze dne 30. 11. 2009, č. j. MF-34/88018/2009.

[2] Žalobkyně před městským soudem namítla existenci překážky věci zahájené a rozhodnuté, neboť žalovaný zahájil také řízení o změně rozhodnutí ze dne 31. 12. 2007, č. j. 34/26452/2007. Současně tím měl porušit princip *ne bis in idem*. Dále uvedla, že jí žalovaný nedoručil výzvu podle § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Žalobkyně se proto nemohla před vydáním rozhodnutí seznámit s podklady. Nadto je odůvodnění napadeného rozhodnutí natolik obecné, že jej nelze považovat za přezkoumatelné. Dále žalobkyně tvrdila, že napadené rozhodnutí je v rozporu se zásadou zákazu retroaktivity, neboť odporuje principům legitimního očekávání a právní jistoty. Vyhláška hlavního města Prahy č. 10/2013 (dále jen „vyhláška“) nemůže být okolností, pro kterou nebylo možné loterii a jinou podobnou hru povolit ve smyslu § 43 odst. 1 zákona o loteriích, jelikož byla vydána až po nabytí právní pomoci rozhodnutí o povolení provozu loterie. Stěžovatelka současně upozornila na nedodržení notifikačního procesu při přijímání novely zákona o loteriích. Jestliže osoba zúčastněná na řízení přijala vyhlášku na základě zmocnění v zákoně o loteriích, které nebylo notifikováno, je vyhláška v rozporu s právem EU. Vyhlášku současně žalobkyně označila za diskriminační, neboť se vztahuje pouze na některé části hlavního města Prahy, a současně se netýká loterií provozovaných po internetu. Žalobkyně dále doplnila žalobu podáním ze dne 28. 7. 2015, ve kterém poukázala na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ze dne 11. 6. 2015, *Berlington Hungary*, C-98/14. Česká republika nestanovila přechodné období poskytovatelům hazardních her, což představuje rozpor s čl. 56 Smlouvy o fungování Evropské unie (dále jen „SFEU“) a omezení vlastnického práva ve smyslu čl. 17 Listiny základních práv Evropské unie.

[3] Městský soud v napadeném rozsudku dospěl k závěru, že právní úprava byla v souladu s právem EU. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2015, č. j. 6 As 285/2014 – 32, a uvedl, že žalobkyně netvrdila žádnou konkrétní skutečnost, na jejímž základě by bylo možné rozpor s právem EU dovodit. Pokud jde o odůvodnění napadeného rozhodnutí, ministr se vypořádal se všemi námitkami žalobkyně, byť stručně. Požadavky na detailnost odůvodnění správních rozhodnutí nemohu být přemrštěné. Na zákonnost rozhodnutí nemůže mít vliv ani chyba v adrese žalovaného, který uvedl „Obchodní“ namísto „Obchodní náměstí“. Pokud jde o námitku stran překážky věci rozhodnuté a zahájené, žalobkyně uvedla spíše argumenty stran druhé z překážek. Žalobkyní zmiňované řízení nemá totožný předmět s nyní projednávanou věcí, a proto nejde o řízení zahájená z téhož důvodu. Není tedy splněna podmínka podle § 48 odst. 1 správního řádu. Žalobkyní tvrzené porušení zásady *ne bis in idem* není příléhavé, neboť jde o zásadu, které se uplatňuje ve správním trestání. Pokud jde o námitku nemožnosti seznámit se s podklady, ani tu městský soud neshledal důvodnou. Žalovaný totiž žalobkyni vyzval k vyjádření se k podkladům ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu v oznámení o zahájení řízení ze dne 20. 5. 2013. Takový postup je přitom zcela v souladu se správním řádem a odpovídá zásadě hospodárnosti správního řízení.

[4] Pokud jde porušení zákazu retroaktivity, ani s touto námitkou se městský soud neztotožnil. Vyhláška neruší dříve vydaná rozhodnutí zpětně (pravá retroaktivita), pouze ovlivňuje jejich účinnost do budoucna (nepravá retroaktivita), a proto námitka žalobkyně neobstojí. Co se týče ochrany legitimního očekávání, ani zde městský soud žalobkyni

nepřisvědčil. U provozovatelů loterií nemůže vzniknout legitimní očekávání, že jejich podnikání nebude regulováno obecně závaznými vyhláškami. Pravomoc obcí regulovat hazard na svém území plyne z § 10 písm. a) zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (dále jen „zákon o obcích"). Z toho důvodu také není relevantní námitka stran nedodržení notifikačního procesu, z čehož žalobkyně dovozuje nezákonnost zmocnění, a tedy i vyhlášky. Duplicita zmocnění v zákoně o loteriích a v zákoně o obcích přitom tomuto závěru neodporuje. Závěrem městský soud nepřitakal ani námitce diskriminačního charakteru vyhlášky. Vyhláška zakazuje hazard na celém území Prahy 12, a proto nemůže být diskriminační. Osoba zúčastněná na řízení současně uvedla důvody, pro které přistoupila k regulaci hazardu právě tímto způsobem. Městská část Praha 12 vypustila všechna místa na svém území ze seznamu míst, na kterých lze provozovat hazard, již s účinností od 1. 1. 2012. Z tohoto důvodu nemohla být provozovna žalobkyně zařazena na seznam míst, na kterých je hazard povolen. K provozu hazardu prostřednictvím internetu městský soud uvedl, že je složitěji dostupný než v herně, a proto je ohrožení veřejného pořádku vyšší v případě hazardu provozovaného „fyzicky".

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka") založila kasační stížnost na důvodech, které opírá o § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Namítá, že vyhláška je diskriminační a odporuje pravidlům hospodářské soutěže, jelikož staví překážky vstupu na trh. Noví provozovatelé nemají možnost vstoupit na trh, jelikož vyhláška ponechala povolený hazard pouze na místech, kde již existoval. Noví provozovatelé tak nemají šanci otevřít hernu ani vedle stávajících provozoven, ačkoliv by vliv na veřejný pořádek zůstal stejný. Osoba zúčastněná na řízení tak vytvořila nezákonný *numerus clausus* heren a kasin ve městě, aniž by transparentně uvedla důvody takového rozhodnutí. Stěžovatelka odkázala na stanovisko Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 1. 9. 2014, ze kterého vyplývá, že obce musí prokázat důvody povolení pouze určitého počtu provozoven. Z těchto důvodů je vyhláška předmětem přezkumu před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže. Vyhláška je současně diskriminační, neboť neřeší provoz loterií na internetu. Stěžovatelka nesouhlasí s tím, že přístupnost hazardu na internetu je složitější, neboť přístroj s internetem má většina obyvatel České republiky. Dále odkázala na rozsudek Soudního dvora *Berlington Hungary*, z nějž vyplývá, že jsou-li součástí klientely také občané z jiných členských států EU, jde o přeshraniční poskytování služeb a je tak dotčen čl. 56 SFEU. Do Prahy totiž přijíždí turisté nejen za památkami, ale také za nočním životem. Stěžovatelka může tuto skutečnost prokázat statistikami z jiných kasin, která provozuje ona či její sesterské společnosti. Pokud jde o negativní vliv loterie provozované stěžovatelkou na veřejný pořádek, byl potlačen tím, že ji stěžovatelka provozovala v obchodním centru, ve kterém byla pod dohledem bezpečnostní agentury. Konečně stěžovatelka zopakovala také námitku stran nedodržení notifikačního procesu. S ohledem na výše uvedené navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že osoba zúčastněná na řízení postupovala při regulaci hazardu na svém území racionálně. Skutečně tak byl vytvořen *numerus clausus* provozoven, jelikož městské části měly možnost hazard vyloučit nebo jej ponechat ve stávající podobě. Takový postup však není sám o sobě diskriminační ani

svévolný a odpovídá zákonnému zmocnění podle § 50 odst. 4 zákona o loteriích. Úmyslem osoby zúčastněné na řízení bylo regulovat výherní přístroje, a proto je argumentace stěžovatelky stran internetových loterií scestná. K námitce porušení čl. 56 SFEU žalovaný uvedl, že stěžovatelka svůj argument nepodpořila žádnými důkazy – není tedy zřejmé, zda má zahraniční klientelu či zda na ni cílí. Existenci unijního prvku považuje pouze za akademickou otázku, která by neměla vliv na výsledek řízení. Námitka nedodržení notifikačního procesu zákona o loteriích je zcela lichá, jelikož tento proces byl dodržen. Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

III. Přerušení řízení a další vyjádření účastníků řízení

[7] Nejvyšší správní soud řízení o kasační stížnosti přerušil, a to s odkazem na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2017, č. j. 5 As 177/2016 - 44, kterým pátý senát předložil rozšířenému senátu otázku, jež mohla být rozhodná v nyní projednávané věci. Rozšířený senát usnesením ze dne 21. 3. 2019, č. j. 5 As 177/2016 - 61, položil Soudnímu dvoru předběžné otázky. Dne 3. 12. 2020 vydal Soudní dvůr rozsudek ve věci *BONVER WIN*, C-311/19, ve kterém dovodil, že „[č]*lánek 56 SFEU musí být vykládán v tom smyslu, že se použije na situaci společnosti usazené v jednom členském státě, která pozbyla povolení k provozování hazardních her poté, co v tomto členském státě vstoupil v účinnost právní předpis určující místa, na nichž mohou být provozovány takové hry, a použitelný bez rozdílu na všechny poskytovatele provozující svou činnost na území tohoto členského státu bez ohledu na to, zda poskytují služby tuzemským státním příslušníkům nebo státním příslušníkům ostatních členských států, když část jejích zákazníků pochází z jiného členského státu, než ve kterém je usazena.*“ Rozšířený senát pak usnesením ze dne 10. 2. 2021, č. j. 5 As 177/2016-139, vrátil věc pátému senátu.

[8] Nejvyšší správní soud dne 15. 3. 2021 rozhodl o pokračování v řízení s tím, že dal účastníkům řízení možnost vyjádřit se k situaci po rozhodnutí Soudního dvora. Tuto možnost využil pouze žalovaný. Ten uvedl, že do rozhodnutí Soudního dvora zastával stanovisko shodné s ustálenou tuzemskou rozhodovací praxí, tedy že v otázce stanovení míst, na kterých je dovoleno provozovat hazardní hry obecně závaznými vyhláškami obcí, se tzv. unijní prvek nevyskytuje. Není tedy možné aplikovat čl. 56 SFEU. Přestože tento názor je nutno ve světle rozsudku *BONVER WIN* přehodnotit, nadále se jedná o čistě akademickou otázku, která nemůže mít vliv na rozhodovací praxi jako takovou, nanejvýše by mohla ovlivnit odůvodnění těchto rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že existence unijního prvku není automatická a stěžovatelka ji musí tvrdit a prokázat. Stěžovatelka námitky stran aplikace čl. 56 SFEU uvedla až v doplnění žaloby po vydání rozsudku ve věci *Berlington Hungary*, avšak velmi obecně. Existenci unijního prvku tedy neprokázala. Žalovaný dále uvedl, že omezení loterií sleduje legitimní cíl, kterým je ochrana zdraví, neboť omezení směřuje proti hráčské závislosti. Proto jde o dovolené omezení pohybu služeb uvnitř EU podle čl. 52 SFEU.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil splnění zákonných podmínek řízení o kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté

přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s. v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že **není** důvodná.

IV. a) Otázka aplikace čl. 56 SFEU

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou aplikovatelnosti čl. 56 SFEU. Podle něj jsou zakázána omezení volného pohybu služeb uvnitř EU pro státní příslušníky členských států, kteří jsou usazeni v jiném členském státě, než se nachází příjemce služeb. Před rozhodnutím Soudního dvora ve věci *BONVER WIN* judikatura českých soudů (nesprávně) vycházela z toho, že základní zásady práva EU chráněné mj. právě čl. 56 SFEU se na tuzemské provozovatele hazardních her nepoužijí.

[11] Stěžovatelka tuto námitku uplatnila poprvé až po vydání rozsudku ve věci *Berlington Hungary* v doplnění žaloby ze dne 28. 7. 2015, přičemž tento rozsudek byl vydán 11. 6. 2015. Stejně jako v případě řešeném Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 As 128/2020 – 55, je i v tomto případě splněna podmínka pro výjimku z koncentrace žalobních bodů, jíž je změna judikatury (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2007, č. j. 2 Afs 57/2007 - 92, usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS). Stěžovatelka tak tuto námitku uplatnila v řízení před městským soudem včas.

[12] V nyní projednávaném případě se však kasační soud ztotožnil se závěrem městského soudu, že argumentace stěžovatelky byla zcela obecná. Stěžovatelka dovozovala aplikaci čl. 56 SFEU pouze ze skutečnosti, že její provozovna se nachází na území hlavního města Prahy, aniž by uvedla, zda její provozovnu navštěvují osoby z jiných členských států EU. Stěžovatelka také v kasační stížnosti uvedla toliko to, že turisté nepřijíždí do Prahy pouze za památkami, ale současně za nočním životem, jehož součástí může být také hazard. Stěžovatelka sice poukázala na skutečnost, že klientelu provozovny je schopna prokázat statistikami, avšak je nepředložila ani v řízení před městským soudem, ani nyní v řízení o kasační stížnosti, byť jí Nejvyšší správní soud dal procesní prostor reagovat na závěry plynoucí z rozsudku *BONWER WIN*. Tím se nynější věc odlišuje od věci řešené v rozsudku č. j. 1 As 128/2020 – 55. V ní totiž stěžovatelka uvedla rozhodné skutečnosti a předložila důkazy o návštěvnících z jiných členských států v reakci na výzvu soudu k vyjádření po vydání rozsudku *BONWER WIN*. Nyní projednávaná věc je tak shodná s věcí řešenou v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2021, č. j. 10 As 48/2020 – 48, jelikož ani tam stěžovatelka neuvedla konkrétní okolnosti, ze kterých by bylo možné dovodit skutečnou existenci unijního prvku.

[13] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že existenci unijního prvku nelze přepokládat pouze z důvodu, že by zákazníci z jiných členských států mohli služeb stěžovatelky využít. K prokázání přeshraničního poskytování služeb nepostačí pouhé tvrzení stěžovatelky o existenci zahraniční klientely, aniž by takové tvrzení bylo podpořeno důkazy, jako jsou například výpisy ze seznamu hostů nebo záznamy o výplatách výher atd. Závěr městského soudu je proto třeba korigovat v tom směru, že aplikace čl. 56 SFEU není v případě provozování loterií a jiných podobných her vyloučena, avšak stěžovatelka nepředložila městskému soudu ani Nejvyššímu správnímu soudu konkrétní tvrzení a důkazy, z nichž by bylo možné v jejím případě použití pravidel o přeshraničním poskytování služeb dovodit.

IV. b) Otázka diskriminační povahy vyhlášky

[14] Stěžovatelka uvedla, že na některých adresách je provozování loterií povoleno a na jiných nikoliv. Z tohoto důvodu je vyhláška diskriminační, jelikož osoba zúčastněná na řízení „zakonzervovala" předchozí stav. Kasační soud uvádí, že již s účinností od 1. 1. 2012 bylo provozování loterií a jiných podobných her na území Prahy 12 zakázáno, a to včetně provozovny stěžovatelky (viz usnesení zastupitelstva městské části Praha 12 ze dne 14. 12. 2011, č. 84/2011). Účelem vyhlášky bylo mimo jiné omezení počtu míst, na kterých mohou být provozovány loterie. Osoba zúčastněná na řízení před městským soudem také uvedla, že důvod přijetí spočíval v ochraně veřejného pořádku a prevenci závislosti na hazardu. V tomto ohledu je třeba odmítnout argument stěžovatelky, že další provozovna na témže místě nijak nezvyšuje rizika pro veřejný pořádek. Stěžovatelka toto tvrzení ničím nepodložila a neuvedla, z čeho takový závěr dovozuje. Naopak, další provozovna na témže místě může vést ke zvýšené koncentraci osob v souvislosti s hraním hazardních her a ke zvýšenému výskytu patologických jevů, a tedy ohrožení veřejného pořádku.

[15] Námitkou, že vyhláška staví překážky vstupu na trh a že je předmětem řízení před Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, se Nejvyšší správní soud věcně nezabýval, neboť byla stěžovatelkou poprvé uplatněna až v řízení o kasační stížnosti, a jako taková je nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[16] Stěžovatelka dále namítala, že vyhláška nesplňuje požadavky kladené na obecné právní předpisy. K tomu kasační soud odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, č. 293/2011 Sb., kterým zamítl návrh na zrušení obecně závazné vyhlášky města Františkovy Lázně, v níž byla stanovena pouze jediná adresa, na které lze provozovat hazardní hry. Ústavní soud uvedl, že „[v]*ztahovat bez dalšího požadavek obecnosti ve stejné míře na obecně závazné vyhlášky, které regulují aktivity a důsledky lidské činnosti v obcích podle místních specifik, by bylo nepřípadné. Ve vztahu k obecně závazným vyhláškám, zejména označují-li na základě výslovné zákonné autorizace [§ 10 písm. a) obecního zřízení či § 50 odst. 4 loterijního zákona] konkrétní místa (ať už označením čtvrti, ulic a jejich částí či návsi nebo konce v malé vesnici), je nutno požadavek obecnosti regulace interpretovat tak, že se vymezení míst musí opírat o racionální důvody, neutrální a nediskriminační ve vztahu ke konkrétním osobám, na něž regulace při aplikaci dopadá.*" Z tohoto důvodu tedy nelze na vyhlášku klást stejné požadavky jako na zákony či právní akty exekutivy, a proto nemohl kasační soud stěžovatelce ani v tomto bodě přitakat.

[17] Pokud jde o srovnání s hazardem na internetu, Nejvyšší správní soud uvádí, že nepovažuje za nutné ani účelné, aby v souvislosti s uplatněnou argumentací srovnával nebezpečnost různých forem hazardních her. Regulace internetového hazardu a sázení nespadá do pravomoci obcí a nemůže být předmětem úpravy v obecně závazné vyhlášce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2017, č. j. 2 As 230/2017 - 45). Otázka regulace internetových her musí být řešena na celostátní úrovni, tedy zákonem. Ostatně o této skutečnosti svědčí též znění zákona č. 186/2016 Sb., o hazardních hrách, který s účinností od 1. 1. 2017 nahradil zákon o loteriích. Zákon o hazardních hrách se regulaci internetových hazardních her podrobně věnuje (§ 73 – § 84), a byl již také předmětem přezkumu ze strany Ústavního soudu (nález ze dne 14. 2. 2017, sp. zn. Pl. ÚS 28/16, č. 95/2017 Sb.). O diskriminaci stěžovatelky ve vztahu k internetovému hazardu

tedy nelze hovořit nejen proto, že jde o dvě odlišné formy hazardu, ale již jen s ohledem na kompetence obce při regulaci hazardu. Ani tato námitka tak není důvodná.

IV. c) Otázka notifikace zákona č. 300/2011 Sb.

[18] Pokud jde o namítané porušení práva EU, které mělo spočívat v nedodržení notifikačního procesu, lze odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, na níž se také již odvolával městský soud v napadeném rozsudku. Pravomoc obcí regulovat hazard na jejich území vyplývá z § 10 písm. a) zákona o obcích a není vázána na znění konkrétního ustanovení zákona o loteriích (nález ze dne 7. 9. 2011, sp. zn. Pl. ÚS 56/10, č. 293/2011 Sb.). Proto vyhláška obstojí i bez výslovného odkazu na § 50 odst. 4 zákona o loteriích (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 62/2015-170 nebo ze dne ze dne 20. 10. 2020, č. j. 1 As 466/2019-45, a ze dne 17. 10. 2018, č. j. 7 As 309/2017-39).

[19] Z tohoto důvodu není pro posouzení nynější věci otázka dodržení notifikačního procesu významná. I za předpokladu, že by byl zákon o loteriích hypoteticky nevynutitelný, obstála by vyhláška právě na základě zmocnění v zákoně o obcích. Kasační soud závěrem odkazuje na nález sp. zn. Pl. ÚS 56/10, ve kterém Ústavní soud uvedl, že *„nelze připustit takový výklad podústavních předpisů, který by ve svém důsledku vedl k popření ústavně zaručeného práva územních samosprávných celků na samosprávu v tom smyslu, že by obce byly zbaveny možnosti rozhodovat ve formě obecně závazných vyhlášek o tom, kde se mohou na jejím území vyskytovat provozovny loterií a jiných podobných her, bez ohledu na to, jaké je jejich vnitřní technické uspořádání. Zda se toto oprávnění obcí na úrovni zákonné úpravy bude opírat o zvláštní zákon ve smyslu § 10 písm. d) zákona o obcích, či zda se bude opírat o generální klauzuli § 10 písm. a) zákona o obcích za účelem zabezpečení místních záležitostí veřejného pořádku, se již nejeví jako podstatné.“* Ústavní soud také porovnal § 10 písm. a) zákona o obcích s § 50 odst. 4 loterijního zákona a dospěl k závěru, že obě ustanovení se obsahově překrývají. Z těchto důvodů považuje Nejvyšší správní soud také tuto námitku za nedůvodnou.

V. Závěr a náklady řízení

[20] Na základě výše uvedeného dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a s ohledem na to ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[21] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka v řízení úspěch neměla, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému, který byl v řízení úspěšný, žádné náklady nad rozsah jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznal. Osobě zúčastněné na řízení nevznikly žádné náklady v souvislosti s povinností, kterou jí soud uložil, a proto také nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 11. května 2021

JUDr. Ivo Pospíšil, Ph.D.
předseda senátu